

fulde komme ud af denne ulykkelige Lønhedsperiode, veed jeg ikke; jeg synes, man begynder at haabe det, men det er, som sagt, ganske uviist endnu. Med Hensyn til Stiftsmidlerne vil jeg imidlertid tillade mig en lille Bemærkning. Det erede Thing kan maasse huske, at det har hendsendt til et Udvalg, fra hvilket vi ikke siden have hørt Noget, et lille Forslag, som jeg har tilladt mig at indbringe her angaaende nogle midlertidige Bestemmelser vedrørende Landsbypræsternes Lønninger. (L. Nielsen: Hvor er det?) Det er under Udvalget endnu, videre veed jeg ikke. I dette Forslag er der en Paragraf, der lyder saaledes: „Kirke- og Undervisningsministeren bemyndiges til at foretage Ufortninger i meget høit lønede Landsbykalds Indtægter i Lighed med, hvad hidtil er flet ad administrativt. Over de bespærede Beløb kan ikke raades uden i Genhold til Lov.“ Da dette lille Lovforslag var til første Behandling, sagde den erede Kultusminister, at det dog ikke var værd at gaa en saadan Omkostning her ved en Lov at vedtage, et der skulde komme en Lov ud om dette Forhold, men han sagde: lad os strax give en Lov derom, og saa paapege ham to Formaal, som man kunde befordre ved Anvendelsen af disse Stiftsmidler. Jeg har engang tidligere gjort opmærksom paa, at det forekom mig at være en ren Besparelse for Statskassen under de nuværende Forhold, hvis vi fik en saadan lovbunden Anvendelse af Stiftsmidlerne. Jeg har nemlig ment, at vi maasse derved kunde bespare de 19,100 Kr., der findes paa Post 3. og 4. under „Lilskud til kirkelige Diemed“, nemlig „Lilskud til utilstrækkelig lønede eller selvstændig Indtægt savnende Embeder og Virksomheder“ samt „Lilskud til Kapellanhold“, hvilken sidste Post andrager et Beløb af 4,000 Kr. Det er Regjeringen, der har foreslaaet disse Poster, den maa jo i alt Fald anse Beløbet for tilstrækkelig. Men, siger jeg, hvis der bliver nogen betydelig Sum af disse Stiftsmidler ved at beskutte de allerede uforholdsmæssigt høit lønede Præstekald, saa er der jo af den erede Minister givet en Anvisning til Brugen af dem, og hvis vi ad denne Vej kunde faae en Sum, der svarer til det, som hertil tilskydes af Statskassen, saa svarer denne disse Lilskud, og saalænge vi have Midler, der ikke ligefrem ere Gjenstand for Votering her af Thinget, men som tilhøre Statskassen, saaledes som Tienderne og alt hvad Andet der anvendes til at lønne Folkekirkens Præstefab med — saalænge vi have saadanne, er det rigtigst at faae saameget deraf indbraget paa Finantsloven som muligt, for derved at spare de direkte Lilskud fra Statskassen. Jeg vil derfor tillade mig i al Uvæbighed at forespørge, om ikke det erede Thing kunde formaa sit Udvalg til at lade i det Mindste § 2 af det Forslag, som jeg har indbragt, fremkomme, idet man da fik fuldstændigt klart bestemt, hvad Ministeriet var bemyndiget til, og dernæst

tillige kunde faae en Besparelse for Statskassen. Jeg tillader mig saameget trostligere at gjøre dette Forslag, som det jo nu ikke mere er Tilfældet, som det var i Fjor. I Fjor foranledigede det Strid om den konstitutionelle Berettigelse, det fremfaldte Spørgsmaal om Magtfordeling, som man den Gang ikke kunde blive enig om, men som man nu er bleven enig om, idet den erede Minister og det erede Things Flertal ere bleven enige om, at det ikke længer skal være et Strids-spørgsmaal. Spørgsmaalet er altsaa ikke længer dette, om det er af Bigtighed, at vi faae denne Post staaende paa Finantsloven. Nu kan det ikke længer gjøres gjældende, at det er vigtigt, thi Ministeren har anerkendt, at det lader sig gjøre, ligesom Thinget har sagt, at det burde kunne lade sig gjøre. Altsaa behøver der ikke at være Strid om, hvorvidt det er nødvendigt at faae en saadan Bestemmelse som den, jeg har omtalt, hvorved man kunde spare Noget for Statskassen, og hvorved man kunde faae en Lovhjemmel for en Indskrænkning i visse Præstekalds Lønningsmidler, som man nu alene siger har sin Grund i visse tidligere Rettigheder, som Kongen skal have i saa Henseende. Det er et lille praktisk Forslag, der jo kunde være til Besparelse, og det kunde vi jo ogsaa meget godt bruge. — Dernæst vil jeg omtale Theatret. Det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) holdt jo et interessant Foredrag om Theatret, hvori vi hørte det, som vi have hørt Hundrede Gange før om den Ting, og det erede Medlem beraabte sig paa Folk, der havde lige den stik modsatte Anskuelse af hans, som Gjenmælsmand for sin Betragtning. Det blev jo allerede af den erede Ordfører oplyst, at det var en Feiltagelse, og jeg skal heller ikke opholde mig længere derved, men jeg vil sige et Par Ord om Theatret, fordi jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at det ikke er noget af de Punkter, som i Fjor vare Gjenstand for Strid, der maa og bør betragtes i og for sig; de maa betragtes lige overfor den Stilling, man den Gang indtog og som man nu skulde se at komme bort fra. Naar der derfor her stilles i Udfigt, at vi ved at vedtage dette Endringsforslag maasse kunde komme til at betale en meget større Sum til Theatrets Underbalance, end vi vilde have betalt i Lilskud, saa siger jeg, at, desform vi kunde komme ud af den ufrugtbare Tilstand, i hvilken vi for længe have levet, ved Hjælp af et saadant Offer, saa gaar jeg med dertil, og saa stemmer jeg for dette Endringsforslag, uagtet jeg er en Modstander af, at Theatret skal være en Statsanstalt, og en Modstander af, at vi skulde komme til at give en ubestemt Sum ud til Theatret. Men jeg er overbevist om, at naar vi vende tilbage til Tilstande som den, vi tidligere have kjendt, saa ville vi ogsaa nok med Hensyn til Theatret komme tilbage til en saadan Tilstand, som vi tidligere i en Mærkelse have anset for at være den helbigste og